По конфіскаті — наклад другий!

Ч. 13. Почтову належність оплачено ґуртом. Львів, второк 14. листопада 1922. Рік XXIV.

СВОБОДА

Виходить щоденно рано.

РЕДАКЦІЯ И АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів Ринок 10., II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адр. тел.: „Свобода“ Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
Місячно в краю 2900 Мп.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Німеччині 3000 п. марок, Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч корон, Румунія 50 лей. Болгарії 50 левів, Австрії 5.000 мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **150 Мп.**

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Львів, 13. листопада 1922.

На близькому Сході.

Події останніх тижнів одвернули нашу увагу од подій світової політики. Серед тих обставин, в яких ми перебували й перебуваємо, годі було думати про щось инше, як про те, що безпосередно обходить. Атмосфера арештів, ревізій, систематичного поліцейського терору не могла сприяти тому, щоб уважно ми слідкували за тими змінами й ваганнями, які відбуваються на світовому міжнародньому ринку. А між тим, не зважаючи на цілу психольоґічну трудність слідкувати за барвистими змінами міжнародньої конюнктури, обовязок й необхідність стежити за ними на нас все-ж лежить і лишається. При звязанности між собою окремих держав й країн, при тісній зєднанности нашої справи з загальним комплєксом питань світової політики, ясне уявлення про нашу долю й наші перспективи може бути лише тоді, коли будемо уявляти наше положення в звязку з подіями, що відбуваються на світовій арені.

Найбільш видатною подією в світовій політиці останніх днів являються ті ускладнення, які знову виникли на близькому Сході. Як відомо, рівновага на Близькому Сході, яка була порушена в наслідок перемоги кемалістів, знайшла своє тимчасове полагодження в муданському договорі, уложеному між великими державами й Туреччиною. Остаточне полагодження справ Близького Сходу мало бути переведено на конференції в Льозанні, що призначена була на кінець падолиста.

Між тим Турки, не чекаючи скликання льозанської конференції зробили ряд аґресивних кроків, скерованих проти держав антанти, які ситуацію у високій мірі ускладнили й загострили. Національним зібранням була оголошена детронізація султана. Турки заявили вимогу про очищення Царгороду й про передачу його національному турецькому урядови. В звязку з тим, невтральна смуга між військами антанти й турецькими військами була порушена й фактично її зараз нема. Поруч з тим турецьким національним урядом було заявлено, що він не визнає жадних договорів, підписаних урядом султана, в тому числі й севрського, був поставлений ряд вимог про виплату відшкодувань й ціла низка инших домагань, які стоять в гострій суперечности з муданським договором.

Не підлягає сумніву, що Турками момент для поставлення нових вимог вибраний дуже вдачно й вміло. Вони використали зміну уряду й переведення виборів в Англії, завдяки яким ясність англійської лінії що до питань Близького Сходу в великій мірі затратилась. Так само вони використали внутрішні ускладнення в Італії в звязку з рухом фашистів й рішили відсутність ясної лінії держав антанти, зайнятих своїми внутрішними справами, використати в цілях здійснення своїх вимог. Вони побачили, що найкращим засобом добитись здійснення своїх плянів це є поставити Европу перед доконаним фактом й стали на шлях безпосередньої реалізації своїх домагань.

Агресивні кроки Туреччини застали — це треба признати — великі держави вповні непідготовленими. Ясну й виразну лінію поведінки в тих ріжнородних проєктах, які висуваються зараз окремими урядами держав антанти, завважити в високій степені важко. Становище на Близькому Сході виглядає в високій мірі заплутанним й загостреним і, як воно буде розвязано, на разі годі сказати.

Але проте з тих подій, які виникли зараз на берегах Босфору, вже зараз можна зробити ряд в високій мірі важних висновків.

Іще раз свідчать ці події про несталість й нетревалість тої рівноваги, яка істнує зараз в Европі на підставі версайльського трактату. Систематично й постійно виникають події, які відразу захитують міжнародні відносини, події, наслідки яких великим державам вдається полагодити лише з дуже великими труднощами. В перебігу подій в Туреччині маємо ще один доказ того, що ціла Европа ще й досі знаходиться в критичному стані, в стані несталої рівноваги, в стані, коли справа сучасних державних кордонів є річчю дуже несталою й непевною.

З другого боку турецькі події ілюструють безсумнівний факт значіння сили, значіння доконаних фактів в сучасних міжнародніх відносинах. Національний турецький уряд одержує перемогу за перемогою всупереч всяким постановам трактатів через те, що він має силу й спирається на силу, Бо з силою й з фактами Европа рахується в першу чергу. І на основі цих фактів, після того, як вони є виконані, вона творить право.

Пишіть звідомлення! З огляду на далекосягле значіння теперішньої виборчої кампанії обовязком наших орґанізацій, повітових і громадських, а з окрема кождого громадянського діяча припильнувати, щоби до редакції „Свободи“ вислано точне звідомлення, як були переведені і як випали вибори. Звідомлення мають бути по змозі короткі, а на всі факти різкого терору мають бути подані свідки.

Галицькі відносини.

У Бриґідках.

З певних джерел нас повідомляють, що в Бриґідках число увязнених Українців виносить 1200 осіб; в поліцийних арештах сидить понад 500 осіб.

Дня 11. листопада випущено на волю понад 40 осіб. З їх оповідань довідуємося ось які подробиці з життя вязнів: Арештованих поміщується по 30 осіб в одній келії. На протязі 3 тижнів нікому не дозволено вийти хоч би на хвилину з келії, або відчинити вікно. Всі потреби вязні мусять полагоджувати в келії. Наслідком браку повітря, холоду і голоду половина вязнів тяжко занедужала. Всі сплять на камяних долівках. Нікому не дозволено передавати для вязнів ґазети чи книжки. При слідстві трапляються часті побої.

Коли тих 40 вязнів увільнено, тої самої хвилі спроваджено свіжих арештованих в числі 30 осіб.

Інтервенція в справі арештованих.

В справі лихого приміщення арештованих в поліційних арештах в Бриґідках і при вул. Яховича д-р Володимир Бачинський інтервеніював поновно у компетентних чинників і дістав запевнення, що відносини поправляться та що в найблизших днях поліційне слідство буде покінчене й арештовані будуть відставлені до суду.

Неймовірне!

Дня 8. листопада в Коломиї польський полковник Монд самовільно, без суду засудив студ. теольоґії Д. Федасюка з Раківчика на кару смерти через розстрілення. Тим способом хотів позбутися свідка ріжних надужить при виборах. Федасюкови закидують, що він стріляв до польських жовнірів. Вже все було приготоване до екзекуції, але завдяки старанням о. Русина удалося уратувати невинного від смерти. Федасюка передано судови.

Арештування малолітних учеників.

Львів.

Арештовано семінаріяльних учеників Н. Породка, М. Михайлишина і В. Середу.

Перемишль.

В Перемишлі арештовано до тепер 50 ґімназіяльних учеників.

Масові арештування.

Львів.

Арештовано Антона Івановича.

Заліщики.

В с. Лисовець арештовано Теодора Фотенюка, а в с. Глубічка М. Глібовицького і Вол. Гафтковича та д-ра А. Томковида.

Збараж.

Арештовано д-ра Данила Керничного.

Яворів.

Між арештованими є: Семен і Роман Харамбури, студ. унів. Іван Худа, Микола Хархалис, функціонар маґістрату Іван Матчишин. З повіту: кооператор з с. Кобильниця руська Остап Грабовський, Мацелюх, Іґза, декілька селян зі Старого Яжова. З Нагачева студ. Маріян Маренін, абіт. сем. Антін Козак, студ. унів., Клочник Павло.

Арештовано богато селян з повіту; їх евіденції нема. В монастирі СС. Василіянок, де через цілий день відбувалася ревізія, по всіх забудуваннях, по мешканнях, по кімнатах семинара, що там міститься, навіть по каплиці, заарештовано одного молодого чоловіка, що приїхав відвідати сестру, що живе в інтернаті СС. Василіянок. При ревізії в монастирі крім поліції і жандармерії брали участь також два яворівські цивільні Поляки: коваль Будзіцкі і технік з електрівні. Відай були як відпоручники „Орґанізації Народовей“.

25. жовтня арештувала поліція селянина О. Щепанського, який зрікся почести належання до виборчої комісії. 26. м. м. давали йому в поліції ріжного рода науки і зроблено його відвічальним за вибори і спокій підчас виборів.

Арештуванням нема кінця. Масові жандармерійні набіги й арешти відбуваються в с. Сернах, Ст. Яжові. Нагачеві, Семирівці, Кобильниці. Роґізні, Віжомлі і в Селисках. — На днях переведено ревізії в домі д-ра Фільца, проф. Мусяновича, о. Яремка і п. Матчишин. До повіту прийшов баталіон війська.

Дальші арештування в Городенці.

М. тижня ц. є. в часі від 21. до 28. жовтня арештовано вісімидесятилітнього старця о. Шухевича з с. Тишковець, декана о. Стрільчика з с. Стрільче, студента Токарика з Городенки і в друге арештовано д-ра Касіяна і Матейкова з Городенки. Всіх відставлено до тюрми в Коломиї.

Стрийщина.

Арештовано другий раз Юрка Кіґічака практ. „Народної Торговлі“ в Стрию, Конюха з Нежухова, Бутренка і Шабана з Бережниці, Василя Мицю з Ліщини п. Бібрка і Микитяка зі Стрия, О. Гошовського з Фаліша і О. Ямінського з Довгого.

Малехів.

Переведено ревізію в домі о. Коновальця, Василя Гдура і Михайла Лаця. При ревізії жандарми били селян.

Жидачівщина.

В Пчанах арештовано учит. Івана Вітика, Івана Білинського а переведено ревізію в домі о. Маріяна Цурковського і в школі.

Пр. 410/22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Свобода“ ч. 9. з дня 8 XI. 1922 в артикулі вступнім 1) а) за [illegible] б) уступ від слів „Чотири роки“ аж до слова „Польщ[illegible]“, в) уступ від слів „Причини [illegible] останніх“ аж до „творяться“. 2) з рубрики під заголовком: „Галицькі відносини“ а) уступ між словами „партії“ і „Підчас“, б) уступ між словами „инш[illegible]“ і „Населення“, в) уступ між словами „Коломиї“ і „Тяжко“, 3) з рубрики під заголовком „Польські вибори і Сх. Галичина“ а) від слів: „По інформаціям“ до „шляхетних панів“, б) „в нім звідомленню“ до „участь в виборах“ містить в собі єство злочину ад 1) 2) а) б) з § 65 а) к. з., ад 2) в) пров. з арт. з 17|12 186[illegible] У 8 6 Д. узнав доконану 7 листопада 1922 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав [illegible] § 493 п. к заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблизшім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. № 6 ex 1863 а іменно засудження за переступство на грivну до 400 Мп. — Львів, дня 9. листопада 1922.

(Підпис нечиткий.)

Сянік.

В повіті арештовано 40 осіб. Між ними є о. Голинський, Кабаровський, Кріль, Менцінський, Чертежинський, Судомира, Сурівка, Гривняк, Цар, Паробінський, Іванців, Лукасевич, Константинович, Кущак, Мадей, Новицький та инші. Арештовано о. Савойку із Селиск за те, що відправляв панахиду за українських героїв.

Долинщина.

Арештовані: д р Роман Курбас, адвокат в Рожнітові, студент Василь Бабій зі Струтина, п. Рожнітів (обидва вивезені на захід до Грудзьонца), о. Володимир Микитка, парох в Струтині вижнім, 72-літний старець, (його били жандарми), о. Логінський, парох зі Струтина нижнього, о. Твардієвич з Лопянки. Ревізії і переслідування строгі. Всякими слідствами проти наших організацій займається тутешний „porządkу“ війт Василь Янків, котрий видає тутешних патріотів у вязницю і агітує сильно за виборами.

Чешанів.

Арештовано бувшого соймового посла о. Северина Метеллю, крилошанина і пароха в Люблинци новім, пов. Цішанів.

Перемишлянщина

В Задвірю арештовано 8 Українців, а именно: Петра Гниду, Дмитра Колтуна, Стефана Гниду і Гринька Гниду і 4 селян: Семена Кришталя, Івана Сеніва, Романа Мурського і Михайла Колтуна.

Печеніжин.

Арештовано: о. Костя Левицького, о. Ів. Костюка з Текучої, нотаря Заячківського з Яблонова і Боднара, учит. із Слободи рунг.

Переведено ревізію в домі о. Льва Левицького.

Зборівщина.

В зборівській вязниці сидять: Данило Раковський, Кобилюха, Ол. Загрій, Дробенко, студ. Снітинський, Рой, Маланчук, два братя Муровичі, Мотинський, Депутат і М. Гетьман.

В с. Озірній арештовано: проф. П. Мороза, Левицького; в с. Осташівцях арештовано: Евгена Поповича, Драпатого та инших.

Жовква.

Арештовано: Ол. Данилюка з Куликова, Гриця Курочку з Гребенець, Михальчука з Мервич.

В ріжних місцевостях.

В Краснім, пов. Золочів, арештовано і вивезено до Золочева студ. Івана Ладу; в Острові, пов. Камінка струм., арештовано: Петра Саламаху, льокавт. почтовика і студ. Маріяна Михалюка; в Перегноєві, пов. Перемишляни, арештовано і відставлено до Золочева на жадання золочівської прокураторії о. Стефана Височанського, тамошнього пароха; в Жидачеві арештовано управителя школи в Пчанах Івана Білинського; в Краснім арештовано Василя Петльованого.

Іще арештують!

У с. Березові вижнім пов. Печеніжин заарештовано крім згаданих уже давнійше, ще двох старших газдів, а саме Симчича та Урбановича. Було намічено ще 10 нових арештувань, але призначені до цього завчасу повтікали а з ними і инші, а тепер населення боючися кримінальних мурів, криється у холоді, та голоді по лісах. Яблонівська „польонія“ готова знов у цих бідаках добачити нову „большевицько-чесько-гайдамацько-українську банду“.

Через пяного жандарма.

Між Поляками поширилася трівожна чутка, що в с. Березові вижнім появилася „гайдамацька ватага“, яка розкроїла голову одному жандармови. В звязку із цим заарештовано вісьмох парубків і скованих відставлено до Печеніжина. Однак по перепровадженню слідства мало виявитися, що на ділі було цілком инакше. Як у нашій „Малопольщі“ є на порядку деннім, ішов собі пяний жандарм від молодиці, а йому на зустріч йшла, співаючи стрілецькі пісні, гурма парубків. Жандармови показалося з пяна, що то „українська кавалерія“ і він почав стріляти, а що йому руки дрожали, то дав ногам знати. І так тікаючи попав на телеграфічний стовп чи якусь вербу і розбив собі голову. У що саме ударився, то він тепер не памятає, бо тоді був пяний. Фактом тільки є те, що бракує йому пару набоїв, за що тепер пан „ишодовнік“ потягнув його до відповідальности. І при чім тут кавалерія, гайдамацький бунт, укриті боївки?!

Як пани офіцири бють!

Через Березів нижний пов. Печеніжин переходив у с. Текучі, після арештування там о. пароха Костюка відділ піхоти, правдоподібно для настрашення „розагітованого попом“ населення. По переду, як звичайно, їхав на коні і з доброю нагайкою в руках старшина. Цей пан побив добре своїм канчуком ідучого в противної сторони малолітного хлопчину за це, що той не скинув перед ним шапки, примовляючи при тім: „а ти хаме, а ти смаркачу, а ти руска свиньо“ і т. д. Другого такогож хлопчину побив до безтями за те, що їдучи з ним на підводу, не розумів з переляку крикливої команди пана офіцира, на чужій для підростка мові і не кермував по його вказівкам підводою.

Бувші арештовані! Перегляньте числа „Діла“ і „Свободи“, чи ви були подані у списках арештованих. Напишіть негайно до Редакції „Свободи“, як довго ви були увязнені, за віщо, в яких умовинах, коли були перший раз переслухані, та в яких умовинах перебули час у вязниці,

Після польських виборів у Сх. Галичині.

Повіт Львів.

В львівськім повіті, як і в самім місті українське громадянство не брало ніякої участи у виборах, мимо сконсигнування всіх відділів війська зі скорострілами. В селах: Мшана, Борців, Керчинів, Поланка, Рясна руська, присілок Думенів, Рудно, здержалися від виборів також і инші мешканці, а в самім Бартатові Німці а навіть спроваджені Мазури. В самім Бартатові комендант постерунку жандармерії Ратай казав силою стягнути залізничників до голосування, загрожуючи, що „кто нє пуйдзє до виборув, за 14 дні вилєці зе служби“. Мимо цего голосувало в Бартатові около 5 осіб збаламучених хрунями.

Угнівщина.

Угнівщина в дни виборів держалася чудово. „Пшодовнік“ поліцийної станиці з Диниск розіслав священиком по селах указ скоротити недільне богослуження, щоби „nie przeszkadzać w wyborach“, инакше грозив арештуванням. Та і це не помогло. Села цілу днину наче вимерли, ніхто з хати не виходив. По роскислому болоті улицями бродили одні поліцейські, а в урядах громадських скучали виборчі комісії виглядаючи виборців. Навіть латинники не дописали. Одні Юдеї віддали голоси.

Бучаччина.

С о р о к и: Українці не дали ані одного голосу. Голосували тільки кольоністи мазурі.

Л і щ и н ц і: Українці дали кілька голосів. Визначився запроданець Петро Табака і його син Іван. Голосували двораки, Жиди і хруні, разом 58 голосів.

Ж и з н о м и р: Українці не дали ані одного голосу. Голосували мазурі, кольоністи і частина латинників, разом 50 голосів.

З у б р е ц ь: Мало голосувати 880, голосувало 46, а то вся двірська прислуга і 8 Українців, між котрими громадський поліцай зі своєю родиною в числі 6 душ.

П о р х о в а; Тут є около 600 душ польської шляхти. Голосувало 62, між ними 10 Українців. Виборчий комісар був обурений: „jakto wy Polacy nie chcecie głosować“. Жандарми (було їх 2) прямо скаженіли.

Н о в о с і л к а к о р о п е ц ь к а: Населення майже сама польська шляхта, декотрі навіть гербові. Голосувало 8.

Чесанівщина.

В с. Г о р а є ц ь Українці здержались в д голосування. На 507 управнених до голосування впало 60 голосів, з поміж котрих 3 Українці. Голосували місцеві Поляки, Жиди, двірська служба.

До села прийшло військо з двома машиновими крісами, а постерунковий Бєлєць гонив на кони по цілому селі грозячи і заохочуючи ріжними штучками народ до голосування. Коли всякі штучки не помогли, приїхав над вечером „sekretarz Wydziału“ Квітньовський та пустив качку, що всі дооколичні села голосують. Однак і це їм не вдалось.

Борислав.

Вибори в Б о р и с л а в і перейшли спокійно. З Українців ніхто участи не браз, з винятком кільканайцять старших робітників-боягузів, які голосували на ч. 2. За те на М р а з н и ц и біля Борислава хотіли людей стероризувати і в той спосіб нагнати до виборів. Але штука не удалась. В ночи з суботи на неділю арештовано в Мразниці Мих. Лейбича, провізора церковного, Сеня Іванчука, Юрка Фегецина, Ілька Андрушка, Миколу Лейбича, Теодозія Бундзяка, Михайла Левицького і Лабія (3 послідні академіки), Чушакову Анну, вдову по українському старшині, її сестру Бронцю Іванчуківну і ще 2 академіків. До виборів ніхто з місцевих чесних горожан не пішов, а всі сиділи в хаті спокійно. Голосувало лише 6 робітників на 2-ку. Вечером всіх арештованих випущено з словами: „idźcie głosować“, але ніхто не пішов. Слава Мразничанам, що так гарно трималися! — *Бориславський.*

Коломийщина.

Ш е п а р і в ц і. До виборів не йшов ніхто, а коли вже люде пішли спати, приїхало автом військо з Коломиї о год. $9^{1}/_{2}$ в ночи і розбіглося по селі. Нараз счинився крик і плач, жовніри витягали з кождої хати силою всіх без ріжниці і гонили кольбами до голосування. Побили сильно Дмитра Гальчука, котрого відвезено до лікаря, побили Василя Гальчука кольбою в груди, Марії Стефанюк, жінці Михайла, котра виривалася, повикручували руки, жінки, дівчата забирали силою на автомобіль і везли до канцелярії громадської. Так зігнане село обступило військо і присилувало голосувати на картку ч. 29. Страшний ґвавт требав до год. 3. рано. Як хто відозвався, що не вільно примушувати серед ночи до голосування, били його по лици. Жовніри грозили, що серед ночи запалять село! Селяне прибігли рано в розпуці до Коломиї шукати помочи на уневажнення цих виборів.

Р а к і в ч и к. Село держалося добре. До дня виборів крім комісаря ніхто не підписав списків. В день виборів рано приїхало військо і жандарми. Комісія чекала до $^{1}/_{4}11$ год., але ніхто не явився. Тоді жовніри обійшли село, зайшли в долішний кут і хата від хати забирали людей. Хто лиш одним словом запротестував, тих арештовано, грожено оружям, нaзивано бунтівниками, бито. Пр. бито: Мих. Іванищука, Дм. Поповича, Заяця, Данищука. Теольогови Д. Федасюкови грожено оружям, а що він стояв при своїм, заарештовано його і віддано жовнірам. Йому удалось вирватися з арешту і утечи. Погоня за ним стріляла по селу. До вечера їм удалось зловити 15 людей, які під загрозою віддавали свої голоси на ч. 29. Під вечір зібрано на підводи всіх Жидів з села і приведено до виборчого льокалю. Але Жиди голосували на жидівську лісту. Цілий день Іванищук Онуфрій впихав перестрашеним людям коверти з ч, 29, а жандарм Стефак втручував їх до середини виб. льокалю. О 9. год. „запечатано“ урну і відвезено до Коломиї — без протоколу, під опікою предсідателя комісії упр. школи Миколи Данилюка і жандармів. На другий день прийшов жандарм „справдити“ вислід виборів з протоколом і збирав підписи комісії. Війта не було дома. Знайдено його в млині в Щепарівцях, де він підписав протокол. Печатки не мав. Жандарм вернув до гром. уряду по печатку. Вона була замкнена в шафі. Жандарм розбив шафу і сам собі прибив печатку. Ходять слухи, що власти начислили 300 голосуючих, хоч разом з Жидами голосувало яких 30! Селяне обурені. Деякі плакали з пересердя.

П я д и к и. Управнених до голосування 900. Голосувало 85. Не голосували також війт ні залізничники. Жидів до голосування присилувано. За некорисний вислід комісар Пйонтек казав увязнити війта Ткачука і держати його до [illegible] під багнетом.

Покуття.

Я б л о н і в. „Поліція państwowa“ порозставляла від самого ранку пости на всіх виходах із місточка, щоб не випускали звідтам нікого із громадян Українців. Бажаючим піти до церкви у Стопчатові, до якої то парохії належать міщане Яблонова, всував стоячий на пості жандарм картку із ч. 29, і заявляв, що аж тоді пустить до церкви, як інтересований викажеться посвідченям від виборчої комісії, що вже голосував. Це одначе не дало бажаних для Поляків наслідків, бо із Українців не голосував ніхто, за виїмком одного, що виконує обовязок міліціонера.

С т о п ч а т і в. Помимо польської агітації Стопатів може виказатися перед світом тільки 3 певними голосами. Перед самими виборами стався тут цікавий випадок, а саме: на церковній брамі між двома наліпленими старостою „Телеграмами Петрушевича“, появився якимсь робом дійсний наказ нашого уряду, щоби не брати участи у виборах.

К о в а л і в к а. По не провіреним відомостям мав бути тут тільки оден голос, який віддала одна Полька. Є це село найсвідоміше в цілій околиці.

Б е р е з і в - с е р е д н и й. Мали голосувати тільки три підпоєні жандармами молодиці (які тепер „страцають“, по причині відсутности власних чоловіків).

Б е р е з і в - в и ж н и й. Мав голосувати тільки оден немічний старець і безхарактерний дивак неповного розуму, якийсь Дрогомирецький, який сам не був свідомий того, що робить.

Баня-Березівська. Доносять, що з Українців не взяв участи у виборах ніхто. А Поляків нема там жадних.

Акрешори. Як було кілька голосів, то тільки від близьких „фаміліянтів“ великого хруняги наказного війта, бо усі прочі громадяне боячися примусу зі сторони властей у день виборів „розхворілися“.

Космач. Голосів було 250, але це виключно тільки від заряду копалень, та фабричних робітників і численної жидівської людности. Село Космач є так велике, що як би узяли були участь у виборах і Українці, то було би звиж кілька тисяч голосів.

Мишин. По одним відомостям ніхто не голосував, а з других жерел повідомляють, що голосувало 7.

Уторопи. Ця нещасна діра „прохрунилася“ найбільше у цілому нашому повіті. У 1914. році польські леґіонисти спалили були це село цілком, так що ще тепер половина тиняється у комірному, а теперішнього наказного і тодішнього війта кацапа Кіращука Гриця на донесення Поляків довго мучили австрійські власти у Талєргофі, та тепер діставши трохи марочок, він простив все Полякам.

Були це у більшій части немічні старики, які не могли утікати від цих напасників. Тут вони голосували не тільки за себе, але й за своїх жінок, синів, зятів, доньок, невісток, а то й унуків і т. д. Так, що це дало 400 голосів. Хотя виборців було при урні не більш кількох десяток. Що таке заступство у голосуванню є недопустимим, то цією справою повинні занятися наші адвокати, щоби довести до уневажнення виборів у цьому селі.

З инших сіл відомости покищо не наспіли.

Ковіщина

Кобаки: голосувало 70 (служба лісова, Поляки, і кілька наших).

Слобідка: голосувало 19.

Рибно: голосувало 300, під примусом граничної сторожі, яка зганяла людей через цілий день.

Старі Кути: голосувало 60.

Тюдів: голосували 3.

Черганівка і Смодна: не голосував майже ніхто.

Присилайте датки на політичних вязнів до Тов. „Краєвий Союз Кредитовий“, або до Тов. „Дністер“ з допискою: на вязнів! — У Львові є понад дві тисячі арештованих Українців! — В першу чергу найблища рідня і села повинні прийти з помочею!

Великий переворот в Італії

II.*)

(Реакційність фашизму. — Б. Муссоліні. — Завдання нового уряду).

Весь переворот відбувся на протязі коротких кільканадцяти годин. Він, правда, не був нежданний. Адже перед неапольським конґресом фашистів уряд перевів в краю ледве не ціле переґрупування військ; та не тільки вгуртовано велику військову силу в Неаполі і його околиці, але й видано надзвичайні розпорядження у самому Римі. Одначе імпонуюча дефіляда десяток тисяч збройних „чорних сорочок“, які перейшли перед своїм вождом вулицями Неаполя дня 24. жовтня ц. р., явно показала безсильність королівської армії супроти військ пана Муссолінія. Досить було слів погрози цього останнього, щоби відкритим став йому шлях до влади, яку він міг брати силою. Таким робом формально відбулася звичайна зміна кабінету, правда, позапарляментарна зміна, але без нарушення основ конституції, яка дає досить прав королеви Італії і на такий лад покликувати до життя новий уряд. Що більше — вожд фашистів склав кабінет цілком відповідаючи вимогами основних законів і передав на руки короля присягу про вірність конституції. А проте по суті теперішній кабінет не є наслідком звичайної кабінетної кризи, лише великого державного перевороту, який доконався під натиском збройної сили; всі заходи Муссолінія надати зміні невинний характер нового компромісу парляментських політичних партій, не можуть змінити факту, що в Італії запанувала диктатура одної ґрупи громадянства, яка має могутню піддержку в істнуючій військово здисциплінованій орґанізації фашистів.

І насильний спосіб, яким фашисти добули міністерські портфелі і незаперечний факт, що орґанізація фашистів повстала як противчинник орґанізації італійських соціялістів і, врешті, коротка, але багата подіями крайнього террору й нетерпимости історія фашизму — все воно дало фашистському переворотові марку правої соціяльної революції. На перший погляд так і кидається у вічі, що, мовляв, владу захопила в свою руку крайня чорна реакція.

Безумовно, що фашизм є витвором духової атмосфери, яка повстала під впливом Д' Анунція. Безумовно, що так само, як частина пролетарських мас пішла за фанатичними ідеями Леніна, так само частина буржуазії зайшла в засліпленню для націоналізму й імперіялізму аж до абсурду. Але історія віків показала, що скрайні гасла не приймаються у таких широких масах, якими розпоряджає центральна управа фашистів, та не запускає такого глибокого коріння, з якого могла би на протязі кільканадцяти місяців вирости орґанізація, яка не має собі рівної по дисципліні. Тому й фашизм, хоч і зроджений в ідеях націоналізму, але не оснований на базі скрайньої соціяльної реакції.

Праві кола великих землевласників і промисловців зручно використовували фашистів для боротьби з пролетаріятом. Вони бажали зруйнувати не тільки вогнища большевицько-комуністичного руху, але й одним махом знищити всі, якіб не були, робітничі орґанізації, включно з льояльними міськими синдикатами та професійними спілками, істнуючими в Італії головно на зразок німецьких і англійських. І це їм почасти вдалось, коли взяти на увагу кількість зруйнованих фашистами робітничих будинків, здемольованих редакцій соціялістичних часописів та всіх инших ексцесів у робітничих районах.

Алеж не можна замикати очей на факт, що фашисти з одного боку руйнуючи істнуючі соціялістичні — з другого боку самі заклали свої біржі праці; що домагалися парцеляції й викупу великих лятіфундій; що силою примушували обнижувати ціни на предмети першої необхідности; що були завжди за скасуванням державних монополій, як залізниці, почта й телеґраф, сіль та тютюн; що врешті — виступали проти італійських соціялістів під дуже скромним і реальним гаслом скинення тягарів величезних насильних контрибуцій і т. зв. партійних податків, якими італійські соціялістичні орґанізації два роки руйнували все населення, а які з багато соц. лідерів зробили міліонерів! (чи не нагадується історія повстання „нової буржуазії“ підчас большевицької революції на Сході, т. зв. „совбурів“ ?!) Факт істнування тепер в рядах фашистських орґанізацій великої сили свідомого й орґанізованого робітництва та симпатій, якими тішиться їх чотирьохсоттисячна армія сам по собі каже відноситися критично до всіх тих закидів, які робить фашизмові ліво настроєна світова преса.

Чималий причинок сумнівів у щирість реакційного елєменту у фашизму, є особа його вожда, теперішнього володаря Італії. Беніто Муссоліні це син бідного зарібника, свідомого соціяліста, сам недавний діяльний член соціялістичної партії. Це колишній редактор соціялістичного часопису „Avanti“. За свою соціялістичну ідеольоґію був навіть переслідуваний та мусів тікати на територію Швайцарії. Коротко перед війною став інтервенціоналістом і гаряче пропаґував національну війну. Ранений, вернув з бойового фронту та заснував невеличку ґазету „Popolo d'Italia“, яка й стала завязком фашистської орґанізації.

Еволюція політичного світогляду діячів ріжних напрямків, еволюція, иноли дуже велика й різка, є на денному порядку (Українцям відоме це явище аж надто добре!) Великий син Корсики, із кровикости републиканець — вклав собі на голову цісарську корону!

Але скок з воюючого соціялізму до воюючого націоналізму є надто широкий, щоби повірити в него без застережень. Бачучи становище італійської соціял демократії супроти III. Інтернаціоналу й усі наслідки цього у практиці — Муссоліні зумів використати настрої мас у тому напрямку, щоби сотворити могутню орґанізацію, яка перейняла на себе завдання цілого державного адміністративного апарату. Але годі повірити в соціяльну чорну реакційність недавного червоного соціяліста — у людини тої інтеліґенції, як Беніто Муссоліні.

Очевидно, що з остаточною характеристикою фашизму треба підождати до часу іспиту, який має скласти теперішній італійський кабінет у царині практичної внутрішної і закордонної політики. Державної політики а не пів-леґальної демаґоґії. У практичній дипломатії нічого не вдіють вічеві гасла патріотичного ліризму.

Одним з перших кроків Муссолінія у внутрішній політиці була гостра заборона фашистським орґанізаціям робити які небудь ексцеси у відношенню до соціялістичних орґанізацій і муніципальних рад. Такий наказ має піднести державний авторитет, який так терпів од вчинків самих фашистів! Але ані наказами по провінціональним філіям фашистів, ані широкими жестами, однаково, як і парадами й дефілядами, не вдасться усунути державного дефіциту девятисот міліярдів лір. Італія має залізниці, які самі дають дефіцит девятисот міліонів! Італія має триста тисяч безробітних громадян. Італія завжди ще переживає промислову кризу через недостачу власного вугіля. Всі ті справи домагаються від міністрів чогось більше від мілітаризаційности хисту.

Ще більш заплутаними є закордонні справи. Італія грала досіль ролю посередника поміж Францією і Англією. Чи зможе виконувати її уряд людей, гасла котрих були обраховані на ефект серед патріотично настроєної армії і фльоти? Питання воєнних відшкодувань і воєнних борґів, питання Близького Сходу, невияснена справа з претенсіями Італії до островів Додеканес в Еґейському морі, та найголовнійше: майбутнє відношення фашистського уряду до Юґославії, себто до договору в Санта Марґаріта з листопада 1920 р., та до англійських інтересів на Середземному морі — ждуть нетерпляче близчого зясування.

Муссоліні перевів чималі зміни на постах закордонних представників Італії та розіслав обіжник з закликом до праці. Але поклик самої енерґії ніде не є так безплідний, як на ґрунті закордонної дипльоматії! Будемо ждати його наслідків.

(ір)

*) Гл. „Свобода“ ч. 10. ц. р.

Совітська Росія.

Росія і Німеччина.

Німецький амбасадор у Москві гр. Брокдорф-Ранцав вручив Каменеву свою повновласть, причому заявив, що старатиметься доказати, що рапалійський договір заініціював нову добу для Німеччини і Росії, а тимсамим також для Европи і всего світу. Ленін відповів, що свідоцтво великого довіря, яке виставили собі Німеччина і Росія заключенням договору в Рапальо, вказує світови одинокий шлях справедливого виходу з хаосу на дорогу приязних взаємин і економічного зближення.

Договір між Німеччиною і сов. Росією.

Оголошено договір заключений між Німеччиною і шости совітськими републиками, а саме Україною, Білорусю, Грузією, Азербейджаном, Вірменією і републикою Далекого Сходу. Договір забезпечує горожанам держав, котрі його заключили, правну охорону. Совітські републики як і російська република могтимуть основувати в Німеччині торговельні філії, які матимуть право заключувати правні контракти.

Сов. републики і справа проливів.

У відповіди на запрошення сов. правительства правительствами: Англії, Франції й Італії до участи в нарадах над справою проливів на конференції в Льозанні, заявлено в ноті з 2. ц. м., що російське правительство не може вгодитися, щоби Росії не допущено до праці на цій конференції. Сов. Росія є думки, що мусить узяти участь у цілій конференції, в чому Росія безпосередно заінтересована. Сов. правительство домагається повної, необмеженої участи Росії, України і Грузії в льозанській конференції.

Комуністичний конґрес у Петроград.

В неділю отворено в Петербурзі торжественно міжнародній конґрес комуністів під проводом Зінов'єва. Зінов'єв у промові представив висліди комуністичного руху у цілому світі.

Естонський часопис „Вабамаа“ звідомляє, що в звязку з створенням міжнародного конґресу комуністів переведено багато арештувань серед робітників і молоді, що ворожо відносяться до конґресу. Правительство дало на уладження конґресу 10 міліонів рублів у золоті.

Амнестія в сов. Росії.

З Москви звідомляють, що совітське правительство з нагоди 5. роковин істнування сов. републики проголосило амнестію за виїмком політичних преступників, та засуджених за хабарництво і гонення спірту.

РІЖНІ ВІСТИ.

Конференція в Льозанні.

З Парижа доносять, що французький уряд звернувся до союзних держав з пропозицією, щоби конференція в Льозанні розпочалася 13. листопада. Перед цією конференцією має відбутися нарада в Парижі при участи міністрів союзних держав.

В Константинополі.

П. А. Т. повідомляє, що в Константинополі прийшло до крівавої сутички між Англійцями і Турками. Кількох Англійців убито.

Альпейська република.

Італійська преса доносить, що Муссоліні пропаґує ідею утворення нової держави „Альпейська репу

'блика" в склад якої входив би Тироль, Форальберг, Каринтія і Стирія. Підчас конференції Бенеша із Шанцером була мова про розділ Австрії між Італією та Чехословаччиною. Частина Австрії перейшла б до „Альпейської держави". Італія бажає тим способом створити для себе безпосереднє получення з Німеччиною і Чехословаччиною.

Участь совітів в конференції в Льозанні.

Як доносить П. А. Т., уряди совітської Росії, України і Грузії вручили державам Антанти нову ноту в справі участи совітів у конференції в Льозанні. Англія обіцяла порозумітися в тій справі з иншими державами.

Після виборів у Зединених Державах.

З Парижа доносять, що в склад палати послів Зединених Держав вибрано 220 републиканців, 204 демократів. До сенату 56 републиканців і 42 демократів.

З останньої хвилі

Процес Ст. Федака і тов.

XV. День розправи.

Львів, 11. XI. 1922.

В наслідок спротиву прок. Гіртлера усі доказові внески полагодив трибунал відмовно, супроти чого в суботу приступлено до дальшого одноманітного відчитування актів, на які склались донесення поліції і військових властей та т. зв. „карних табуль" обвинувачених. З них виявилося, що поміж обжалуваними один тільки Яремійчук був покараний польським військовим судом десятьлітньою тюрмою під замітом шпіонажі, але відсидівши 2 роки у Вісьничу був улаславлений. Перед замкненням доказового поступовання зголосив обор. д-р Глушкевич внесок на переслухання свідка Янкевича, чому одначе трибунал із місця спротивився. Заряджено павзу, після якої предсідник Маєр відчитав 43 питання головні 45 евентуальних для присяглих суддів. Оборона запротестувала проти редакції питань. Між иншими обор. д-р Глушкевич сконстатував, що питання, яке відноситься до обв. Ст. Федака обіймає моменти, які там з законних мотивів не повинні найтися. Торкається це уступу „підчас свята отворення Східних Торгів і патріотичного настрою викликаного тим святом". Оборона просить трибунал усунути цей уступ так, як в напрямі такого чи иншого настрою не ведено доходжень, оборона могла би домагатися схарактеризування в питаннях настрою обв. Федака в момент доконання атентату, а чейже вона такого домагання не підіймає. Оборона стверджує, що дотеперішня судова практика не занотувала того рода питань. Відтак домагався обор. д-р Глущкевич специялізування вчинків доконаних поодинокими обвинуваченими, чого нема в первісній редакції питань. Вкінці оборона вносить на поставлення питань обнятих §§ 152, 155 а, 156 б та 285—287 пр. к. з.

Усім тим внесенням супротивився прокуратор Гіртлер, в слід за чим по репліці обор. д-ра Глушкевича відложено розправу до понеділка.

Володимира Федоровича.

Львів, 11. XI. 1922.

Зізнання дальших свідків ні в якій мірі не причинилися до збентеження обвинуваченого полк. Федоровича.

Свідок Ч. Рибіньскі, що належав до боєвої формації ген. Галлєра оповідає про розброєння його відділу під Микулинцями та відставлення до Тернополя. Там посаджено їх в тюрму в слід за чим український військовий суд вів проти них доходження за напад на українську територію. В січни 1919 р. застановлено слідство, в слід за чим трактовано їх як полонених.

Свідок Слюсарчик виделегований інкримінованого дня на парляментеря був на українському боці розброєний і відісланий до секретаріяту військових справ. Тут його арештовано. З обв. Федоровичем зустрічався свідок в Тернополи. Відношенню полк. Федоровича до нього свідок не може нічого закинути.

Свідок Сєлєцкі зізнає, що від українських полонених довідався, що комадантом під Микулинцями мав бути обв. полк. Федорович, та що він є мабуть Поляком.

Свідок Вилєжиньскі належав до тих хорих старшин, які підчас бою усунулися до салі хорих. До них то виголосив полк. Федорович промову в німецькій і українській мові, в якій напятнувавши їх напад на територію української держави заявив, що колиб він не дав приказ артилєрії, усі булиб вигинули.

Підчас суботньої розправи переслухано кс. Вайса і кс. Дорожиньского, які ні одним словом не обтяжили обвинуваченого, оповідаючи тільки про відношення до них українських жовнірів, які не були підвладними обвинуваченого.

Наглий суд в Чорткові.

В суботу, дня 11. ц. м. в полудне запав вирок наглого суду в Чорткові в справі членів ватаги, що прийшла з за Збруча. Стефана Мельничука і Петра Шеремету засуджено на кару смерти через розстріл. Михайла Сеника, Андрія Панькова і Івана Сергія засуджено на кару 6-літної вязниці, а Сидора Загородного, Ярослава Панасюка і Івана Лукача на кару 5-літної вязниці.

Обвинечого о співвину о. Михайла Дмитерка, пароха з Мишковець, суд виправдав і пустив на волю.

Оборонці Мельничука і Шеремети звернулися телефонічно до Варшави з просьбою о помилування, а що відповідь не прийшла на час, о год. 4. п. п. засуджених розстріляно.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Грізне положення в Царгороді.

Льондон (ПАТ). Вольф. „Дейли Кронікл" звідомляє, що англійський кабінет одержав тривожні вістки від ген. Герінгтена, що Турки замісць узглядинити домагання коаліційних генералів, ставлять щораз енергічнійші жадання. Положення в Царгороді вважають дуже критичним. Неофіціяльно зачувати, що з огляду на небезпеку наступу кемалістичних військ на коаліційні відділи в Царгороді, анґлійське правительство рішило вислати до Царгорода підмоги.

Султан не абдикує.

Париж. (ПАТ). Авас. З Царгорода: Перший секретар султана заявив, що султан під ніяким услівєм не буде абдикувати.

Свято „Просвіти"

(8. грудня 1922.)

Зближається день 8. грудня. День цей є святом „Просвіти". В тім дни перед 54 роками основано у Львові Тов-о „Просвіта". Память того дня усім, кому дорога культура і освіта, а особливо для Українців Східної Галичини, велика. День оснування Тов-а „Просвіти" тобто день 8. грудня 1868 р. є угольним каменем розвою української національно-державної думки, а півстолітна діяльність „Просвіти" прорубувала освітою і національним освідомленням той шлях, яким йшла ця думка під курні стріхи широких закутин нашої тісніщої Батьківщини. Розумів це без пояснення український народ і відчуває вповні нині в часі гарячої боротьби за свою державність. Розумів це він також уже перед війною, а навіть у перших початках істнування Тов-а. „Памятаймо добре, що кождий просвічений селянин, то один воїн більше в нашій справі", — голосив на загальних зборах Тов-а „Просвіти" нововибраний третий голова Тов-а Володислав Федорович дня 10. мая 1873 року. І нині по 50-ти літах на яві це бачимо, що перші провідники „Просвіти" передвиджували. Тому обходити річницю оснування Тов-а „Просвіта" є для нас, пізнійших поколінь, святим обовязком. Перший раз переведено свято „Просвіти" в цілім краю в 1908 р., тобто в 40-літий ювилей істнування Тов-а.

І від того часу крім воєнних 1914—19 років — обходить торжественно український нарід Галичини рікрічно день 8. грудня. Зробив день цей празником „Просвіти". А святкує його український нарід дійсно величаво в церкві, школі, в освітних та культурних установах та присилає Товариству „Дар Просвіти" у формі переведених збірок. У повоєнних 1920—1921 роках святковано день „Просвіти" навіть величавійше і щирійше ніж у передвоєнних. „Дар Просвіти" осягав усе високу суму. Пр. в 1908 р. понад 10.000 корон, в 1920 р. около 100.000 мп. а в 1921 р. понад 1 міліон мп. Тож і цего 1922 року переведім торжественно — відповідно до хвилі — „Свято Просвіти"; де і як лиш можемо, та перешлім матірному Товариству поважний „Дар Просвіти", якого воно в цім році так дуже потребує, головно на покриття коштів направи дому, який знищила рука вандала вибуховим матеріялом дня 21 IX. 1922 р.

Правда, тяжка хвиля, а навіть дуже тяжка, в якій відзивається Головний Виділ Товариства враз із своєю Просвітно-організаційною Комісією до загалу українського населення в краю, але вірить в те, що сила ідеї, розуміння ваги культуної праці

„Свято Просвіти" відбудеться величаво. Про це постараються виділи Філій, Читалень, та члени, яким Головний Виділ переведення „Свята і дару Просвіти" гарячо поручає

Робім, не спочиваймо, а й серед теперішних відносин зробимо для „Просвіти" багато,

Спосіб переведення свята поручається місцевим комітетам — після власного розуміння відповідно до місцевих обставин. Подання до чотирох Воєвідств о дозвіл на публичні збірки „Дару Просвіти" відійшли з Головного Виділу а рішення властей передасться до відома пізніще дорогою преси,

Львів, дня 30. жовтня 1922 р.

За Просвітно-організаційну Комісію при Тов-і „Просвіта"

Мих. Галущинський голова. *Ал. Панейко* секретар.

За Головний Виділ Тов-а „Просвіта"

Д-р Іван Врик у. голова. *Степан Шах* секретар.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє (12) ч. „Свободи" сконфісковано за деякі місця вступної статті, рубрики „Після виборів" і за передруки статтей з англійської преси про Східну Галичину.

— **Добрий приклад.** Село Малехів під Львовом зібрало кілька кірців бараболі, ярини та инших харчевих припасів для арештованих Українців. Инші села повинні йти за прикладом Малехова.

— **Демонстрація українських студентів.** Минулої неділі в Берліні відбулася демонстрація українських студентів перед будинком польського конзуляту. Демонстрацію переведено на знак протесту проти польського террору у Сх. Галичині. Демонстранти виголосили промови в німецькій мові і розкидали летучки. З піснями і національним гимном закінчено демонстрацію.

— **„Gdzie obecnie przebywa p. Alighieri Dante?,** так питав польський агент поліцейський одного з українських льокаторів в часі ревізії яку переводжено 18. жовтня с. р. в домі краєвого товариства кредитового у Львові при ул. Домініканській 11. — Оповідають, що запитаний мав дати ось яку відповідь:

Не знаємо чи зрозумів це той „вивядовца" і чи дійсно таку відповідь одержав на ті свої допити. — Як не одержав, то можемо сказати мовою Дантого і „Se non e vero (ця відповідь) e ben trovato"...

— **Щоб не було непорозуміння** Дійшло до моєї відомости, що появилася брошурка в справі виборів підписана І. Левицький. Заявляю, що я ніякої брошури в справі виборів не писав і нічо з сею брошурою не маю спільного. — Іван Левицький, учит. української Семинарії.

— **Цікава конфіската.** П. А. Т. доносить, що у Варшаві сконфісковано 9. XI. „Курєр Повшехни" за статтю „Пелномоцніцтво ґенерала Галлєра ве Всходнєй Малопольсце".

— **Вп. Передплатники в Чехословаччині** просимо отсим складати передплату на наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавничої Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.*

— **Звертається** увагу нашої суспільности, щоби сирі шкіри з кун, тхорів, видр, лисів, котів і т. п. продавати лише нашій українській фірмі: Петро Карпяк, Львів вул. Куркова ч. 11а. 945 12—30

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

ЖЕРТВИ

Просвітно-організаційний фонд Тов-а „Просвіта".

677) Макс Брилинський в Бурдяківцях 2000, кличе: о. Н. Струтинського в Городенці, Бойчука А., Н. Маковського, В. Падлевського і С. Шумку в Бурдяківцях по 1000, 678) Чит. „Просвіта" в Гребеннім 400, 679) Теодор Чубак в Підфилипю 2000, кличе: І. Пащука і М. Мельниченка в Підфилипю, М. Поважного і М. Кучеру в Мушкатівцях. 680) о. Т. Чайківський в Кропивнику 1000 кличе: о. А. Конюшко в Турю, Ю. Карпінського в Гаях вижних, О. Кулиничі в Кропильниках.

За редакцію відповідає Ол. Кузьма. З друкарні Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.